

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

26 април 1988 година *

„Забрана за реклама и поставянето на субтитри в телевизионни програми, излъчвани от чужбина”

По дело 352/85

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО от *Gerechthof den Haag* (Нидерландия), по спора, висящ пред този съд между

Bond van Adverteerders и други

и

Нидерландската държава

относно тълкуването на членове 59 и последващи от Договора за ЕИО в светлината на забраните за реклама и поставяне на субтитри, съдържащи се в *Kabelregeling*, Министерско постановление от 26 юли 1984 г. (*Nederlandse Staatscourant*, № 145 от 27 юли 1984 г.), прието в Нидерландия с цел да регулира кабелното разпространение на радио и телевизионни програми,

СЪДЪТ,

в състав: г-н *Mackenzie Stuart*, председател, г-н *G. Bosco*, г-н *O. Due*, г-н *J. C. Moitinho de Almeida* и г-н *G. C. Rodríguez Iglesias*, председатели на състав, г-н *T. Koopmans*, г-н *U. Everling*, г-н *K. Bahlmann*, г-н *Y. Galmot*, г-н *C. Kakouris*, г-н *R. Joliet*, г-н *T. F. O'Higgins* и г-н *F. Schockweiler*, съдии,

генерален адвокат: г-н *G. F. Mancini*,

секретар: г-жа *D. Louterman*, администратор,

като взе предвид становищата, представени:

- за *Bond van Adverteerders* и други, ищци по главното производство, от г-н *V. H. Ter Kuile* от адвокатурата на Хага,

- за нидерландското правителство, от г-н *G. M. Borchardt*, в качеството на представител,

- за германското правителство, от *M. Seidel*, в качеството на представител,

- за френското правителство, от г-н *G. Guillaume*, в хода на писмената фаза на производството, в качеството на представител,

---

* Език на производството: нидерландски.

- за Комисията на Европейските общности от нейните правни съветници г-н H. Etienne и г-н R. Varents, в качеството на представители,

предвид доклада за съдебното заседание и направените допълнения и вследствие устната фаза на производството от 17 септември 1987 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание на 14 януари 1988 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 30 октомври 1985 г., постъпило в Съда на 18 ноември 1985 г., *Gerechtshof den Haag* (Регионален апелативен съд Хага), е поставил до Съда девет преюдициални въпроса относно тълкуването на разпоредбите на Договора относно свободното предоставяне на услуги и относно обхвата на някои общи принципи на правото на Общността, което да му позволи да оцени съвместимостта с правото на Общността на национални правила, имащи за цел да забранят кабелно разпространение на радио и телевизионни програми, излъчвани от други държави-членки, които съдържат реклами, насочени конкретно към публиката в Нидерландия или субтитри на нидерландски.

2. Въпросите са били повдигнати в рамките на спора между, от една страна, *Bond van Averteerders* (Нидерландската асоциация на рекламоделите), 14 рекламни агенции и оператор на кабелна мрежа (наричани по-нататък „рекламоделите”), и от друга страна, нидерландската държава относно забраните за реклама и поставяне на субтитри, съдържащи се в *Kabelregeling*, министерско постановление от 26 юли 1984 г. (*Nederlandse Staatscourant* № 145 от 27 юли 1984 г.), което според рекламоделите противоречи на членове 59 и последващи от Договора за ЕИО и на свободата на изразяване, гарантирана с член 10 от Европейската конвенция за правата на човека.

3. Забраните за реклама и поставяне на субтитри са регламентирани в член 4, параграф 1 от *Kabelregeling*, който предвижда, че „използването на антена система за предаване на публични радио и телевизионни програми се разрешава по отношение на:

в) програми, доставени от чужбина чрез кабелна връзка, в ефира или чрез сателит от страна на или от името на организация или група организации, разпространяващи програмата в страната, в която тя е установена, чрез радиопредавател или кабелна мрежа, при условие че:

- програмата не съдържа реклами, насочени специално към публиката в Нидерландия;

- програмата не съдържа субтитри на нидерландски, освен ако за това не е било издадено разрешение от министъра”.

4. Съгласно обяснителната бележка до *Kabelregeling*, въпросните забрани не се прилагат към препредаване („*doorgifte*”) от страна на оператор на кабелна мрежа, на програми, излъчвани в ефира. Според правителството на Нидерландия, причината за

това е, че по принцип такива програми не съдържат реклами, насочени специално към публиката в Нидерландия и могат да бъдат приемани директно поне от част от телевизионните зрители в Нидерландия. Правителството на Нидерландия също така е изразило становището, което не е оспорено от рекламоделите, че забраните, регламентирани с Kabelregeling се прилагат, само когато оператор на кабелна мрежа препредава („overbrenging”) програми, изпратени му от чуждестранен предавател „point-to-point” чрез сателит за далекосъобщения, какъвто е случаят с програмите излъчвани от Sky Channel, Super Channel или TV 5.

5. Според обяснителната бележка до Kabelregeling, забраните за реклама и поставяне на субтитри имат за цел да предотвратят непряко установяване в Нидерландия на кабелна или абонаментна търговска телевизионна услуга, която нелоялно би конкурирала националното радио-телевизионно разпространение и нидерландската телевизия чрез абониране, което все още предстои да бъде развито”.

6. Omroepwet от 1967 г. (Закона за радиото и телевизията) (Staatsblad, 176) има за цел да въведе, на двата национални телевизионни канала, плуралистична, нетърговска радио-телевизионна система. Според членове 27 и 29 от този закон, ефирното време, достъпно за излъчване на програми по двата канала е разпределено между Nederlandse Omroepstichting (Нидерландската радио-телевизионна фондация, наричана по-нататък „NOS”), от една страна, и редица радио-телевизионни организации, одобрени от компетентния министър („Omroeporganisaties”), които представляват, *inter alia*, основните идейни течения в нидерландското общество, от друга страна. Според член 36 от Omroepwet, NOS е длъжна да произвежда общи услуги, включително телевизионни новини, наред с другото. В допълнение към това, член 35 от Omroepwet задължава всяка Omroeporganisatie да предоставя всеобхватна услуга, включително разумно разпределение на културни, образователни, развлекателни и информационни предавания.

7. Член 11 от Omroepwet забранява на Omroeporganisaties за излъчват реклами по искане на трети страни. Според член 50 от този закон, правото на излъчване на реклами по двата национални телевизионни канала е ограничено до Stichting Etherreclame (Фондация за радио-телевизионна реклама), наричана по-нататък „STER”. Самата STER не прави реклами; тя просто организира излъчването на рекламите, произведени от трети страни, и осигурява ефирно време за това. Според член 6, параграф 2 от своя устройствен правилник, STER трябва да прехвърли своите постъпления на държавата, която след това ги използва за субсидиране на Omroeporganisaties и, в по-малка степен, на пресата. Според информацията, предоставена от правителството на Нидерландия, която не е оспорена от рекламоделите, около 70 % от финансовите средства на Omroeporganisaties идват от лицензионни такси („omroepbijdragen”), плащани от телевизионните зрители и около 30% - от постъпления от STER.

8. Рекламоделите считат, че предоставените им от STER възможности за реклама са твърде ограничени. По-специално, рекламите не могат да бъдат излъчвани достатъчно често от STER. Вследствие на това рекламоделите биха желали да използват по-големите възможности, които им се предлагат от чуждестранните радио-телевизионни станции, излъчващи търговски програми, които те не могат да използват в резултат на забраните на Kabelregeling за реклама и поставяне на субтитри.

9. В резултат на това те са завели иск пред председателя на Arrondissementsrechtbank (Окръжния съд), в Хага, за временно суспендиране на въпросните забрани. Председателят на Arrondissementsrechtsbank е уважил иска по отношение на забраната за поставяне на субтитри, но е отхвърлил иска относно забраната за реклама. Председателят е преценил, че забраната за поставяне на субтитри е дискриминационна, тъй като не се прилага към Omroerorganisaties и ненужна, понеже забраната за реклама сама по себе си е достатъчна да предотврати разпространение на чуждестранни програми с нидерландски субтитри, които включват реклами. И рекламоделите и нидерландската държава са обжалвали това разпореждане пред Gerechtshof, Хага.

10. Gerechtshof е счел за необходимо да отнесе до Съда девет преюдициални въпроса относно тълкуването на членове 59 и последващи от Договора. Те са формулирани, както следва:

„1) Налице ли е предоставяне на една или повече услуги, чиито съществени елементи не се ограничават в рамките на отделна държава-членка, когато оператори на кабелна мрежа в тази държава-членка получават радио и телевизионни програми (със или без реклами), доставени от чужбина по кабел, по ефира или чрез сателит и разпространяват такива програми чрез кабелни мрежи?

2) Ако на първият въпрос е отговорено положително, дали национални правила, които поставят пред такова разпространение на програми, доставени от чужбина, по националните кабелни мрежи, ограничения, които не се прилагат, или които се прилагат не по същия начин към сходни програми, доставяни във съответната държава-членка, представлява ограничение на свободното предоставяне на услуги, което е забранено от член 59 от Договора за ЕИО?

3) Има ли значение за целите на отговора на втория въпрос това, дали програмите, доставени от чужбина по гореописания начин съдържат реклами, насочени, по-специално, към публиката във въпросната държава-членка, когато подобни реклами в програмите, доставяни в тази държава-членка, могат да бъдат излъчвани само от организация, която има законен монопол за реклама, и когато приходите, получени от реклама от тази организация отиват почти изцяло за финансиране на дейностите на местните радио-телевизионни организации и на националната преса?

4) Ако разпоредбите на Договора относно свободното предоставяне на услуги са приложими, дали национални правила като тези, описани по-горе, които забраняват разпространението на програми, доставени от чужбина, които съдържат реклами, насочени по-специално към публиката на държавата-членка, в която програмите се получават, представляват ограничение, забранено от член 59 от Договора, когато местните радио-телевизионни организации в тази държава-членка не могат да излъчват реклами и излъчването на реклами в тази държава-членка е запазено за организация със законен монопол за реклама, като приходите, получавани от реклама, отиват почти изцяло за местните радио-телевизионни организации и за националната преса?

5) Ако разпоредбите на Договора относно свободното предоставяне на услуги са приложими, дали национални правила като тези, описани по-горе, които предвиждат, че програми със субтитри на езика на държавата-членка, в която

програмите се получават, могат да бъдат излъчвани само след разрешение от страна на правителството единствено с оглед да бъдат изключени търговски излъчвания, насочени към публиката във въпросната държава-членка, представляват ограничение, забранено от член 59 от Договора за ЕИО, ако местните радио-телевизионни организации са подложени на строги условия за одобрение и на тях не им е разрешено да правят търговски излъчвания (в каквато и да е форма) и, в допълнение към това, се прилагат обстоятелствата, изложени по-горе във втората част на четвъртия въпрос?

6) Ако разпоредбите на Договора относно свободното предоставяне на услуги се прилагат към национални правила като тези, описани по-горе, следва ли такива правила не само да спазват забраната за дискриминация, но също така да бъдат оправдани със съображения за обществен интерес и пропорционални на целта, която следва да бъде постигната?

7) Ако на шестия въпрос е отговорено утвърдително, могат ли цели, отнасящи се до културната политика, насочени към поддържане на плуралистична и нетърговска радио-телевизионна система и на независима преса, да представляват такова оправдателно обстоятелство, дори ако правилата се отнасят почти изключително към финансовите изисквания на тези цели?

8) Може ли такова оправдаващо обстоятелство да бъде фактът, че национални правила като тези, описани по-горе в предишните въпроси, са необходими, за да се предотврати търговските програми, доставени от чужбина, да конкурират местните предавания във въпросната държава-членка и с нови медийни форми, които все още предстои да бъдат развити в тази държава?

9) Могат ли общоприетите принципи на правото на Общността (по-специално, принципът на пропорционалността) и основните принципи, въплътени в правото на Общността (по-специално, принципът за свобода на изразяването и за свобода на получаване на информация) да наложат пряко приложими задължения на държавите-членки, в светлината на които националните правила като тези, разгледани тук, следва да бъдат оценявани, независимо от това дали към тях се прилагат писмени разпоредби на правото на Общността?”

11. Прави се позоваване на доклада за съдебното заседание за по-пълно излагане на фактите по делото, на хода на процедурата и на становищата на страните. Тези елементи от делото са упоменати по-нататък само доколкото са необходими за изготвяне на мотивите на Съда.

а) Относно наличието на услуги по смисъла на членове 59 и 60 от Договора за ЕИО

12. С първия си въпрос националният съд иска по същество да установи, дали разпространението от оператори на кабелни мрежи, установени в държава-членка, на телевизионни програми, доставени от радио-телевизионни станции, установени в други държави членки, и съдържащи реклами, насочени специално към публиката в държавата-членка, в която програмите се получават, включва предоставяне на услуга или услуги по смисъла на член 59 и 60 от Договора.

13. С оглед да се отговори на този въпрос е необходимо, първо, да се определят въпросните услуги, на второ място, да се прецени, дали услугите имат трансграничен характер за целите на член 59 от Договора и, на последно място, да се установи дали въпросните услуги нормално се предоставят срещу възнаграждение по смисъла на член 60 от Договора.

14. Следва да бъде установено, че излъчването на въпросните програми включва най-малко две отделни услуги. Първата се предоставя от операторите, установени в една държава-членка, на радио-телевизионните станции, установени в другите държави-членки и се състои в препредаване до абонатите на мрежата на телевизионните програми, изпратени им от радио-телевизионните станции. Втората се предоставя от радио-телевизионните дружества, установени в някои държави-членки, на рекламодателите, установени по-специално в държавата-членка, където програмите се получават, чрез излъчване на реклами, които рекламодателите са приготвили специално за публиката в държавата-членка, в която програмите се получават.

15. Всяка една от тези услуги представлява трансгранично предоставяне на услуги по смисъла на член 59 от Договора. Във всеки един от случаите доставчиците на услуги са установени в държава-членка, различна от тази на част от лицата, за които услугата е предназначена.

16. Двете въпросни услуги се предоставят срещу възнаграждение по смисъла на член 60 от Договора. Първо, операторите на кабелни мрежи получават възнаграждение под формата на такси, които те събират от своите абонати за услугата, която те предоставят на радио-телевизионните станции. Няма връзка това, че по принцип радио-телевизионните станции не плащат сами на операторите на кабелни мрежи да препредават техните програми. Член 60 от Договора не задължава услугата да бъде платена от този, за когото тя е изпълнена. Второ, радио-телевизионните станции получават възнаграждение от рекламодателите за услугата, която те изпълняват за тях, като излъчват техните реклами.

17. Следователно отговорът на първия въпрос, повдигнат от националния съд, следва да бъде, че разпространението от оператори на кабелни мрежи, установени в държава-членка, на телевизионни програми, доставяни от радио-телевизионни дружества, установени в други държави-членки, и съдържащи, реклами, конкретно насочени към публиката в държавата-членка, в която програмите се получават, съдържа редица услуги по смисъла на членове 59 и 60 от Договора.

б) Относно съществуването на ограничения на свободното предоставяне на услуги в нарушение на член 59 от Договора

18. С втория, третия, четвъртия и петия си въпрос националният съд по същество иска да установи, дали забраните за реклама и поставяне на субтитри като тези, съдържащи се в Kabelregeling, представляват ограничения на свободното предоставяне на услуги в нарушение на член 59 от Договора, като се вземе предвид фактът, че Omroerwet забранява на националните радио-телевизионни дружества да излъчват реклами и ограничава правото на излъчване на реклами до фондация, която е задължена по силата на своя статут да прехвърля постъпленията си на държавата, която ги използва за субсидиране на националните радио-телевизионни дружества и на пресата.

19. На тези въпроси е уместно да се отговаря заедно в светлината, първо, на забраната за реклама и, второ, на забраната за поставяне на субтитри.

20. От конкретните обстоятелства, споменати от националния съд, е видно, че забраните, съдържащи се в Kabelregeling трябва да бъдат разглеждани в контекста на националното законодателство относно радио-телевизионната система.

Относно забраната за реклама

21. Съгласно член 59 от Договора, ограниченията на свободното предоставяне на услуги в Общността е следвало да бъдат отменени до изтичането на преходния период по отношение на граждани на държави-членки, които са установени в държава на Общността, различна от тази на лицето, за което тези услуги са предназначени.

22. Забрана за реклама като тази, съдържаща се в Kabelregeling включва двойно ограничение на свободното предоставяне на услуги. На първо място, тя възпрепятства операторите на кабелни мрежи, установени в една държава-членка да препредават програми, предоставени от радио-телевизионни станции, установени в други държави-членки. На второ място, тя възпрепятства тези радио-телевизионни станции да включват в програмите реклами на рекламодателите, установени именно в държавата-членка, в която програмите се излъчват, които реклами са насочени специално за публиката в тази държава.

23. Правителството на Нидерландия поддържа, че забраната за реклама, предвидена в Kabelregeling засяга радио-телевизионните станции, установени в другите държави-членки, по същия начин, както и забраната за реклама, предвидена в Omroerwet, засяга „omroerorganisaties”, и че освен това тя е по-малко строга от забраната, предвидена в Omroerwet, тъй като тя не се прилага към рекламата по принцип, а само към рекламите, насочени специално за публиката в Нидерландия. Правителството на Нидерландия прави заключение, че следователно, ако е налице ограничение на свободното предоставяне на услуги, то няма дискриминационен характер и поради това не е забранено от член 59 от Договора.

24. Този аргумент не може да бъде приет. Не става дума за сравняване на положението на Omroerorganisaties с това на радио-телевизионните станции, установени в другите държави-членки, а на положението на нидерландските телевизионни станции като цяло с това на чуждестранните радио-телевизионни станции.

25. В тази връзка следва да бъде подчертано, че единствената роля на STER е да извършва техническо и финансово управление на излъчването на реклами по нидерландските станции в съответствие с правилата, предвидени в Omroerwet, и че тя само организира излъчването на реклами, изготвени от трети страни, на които тя продава ефирно време.

26. Следователно трябва да бъде установено, че е налице дискриминация вследствие на факта, че забраната за реклама, предвидена в Kabelregeling лишава радио-телевизионните организации, установени в другите държави-членки, от всякаква възможност да излъчват по своите станции реклами, насочени специално към публиката в Нидерландия, докато Omroerwet разрешава излъчването на реклами по националните телевизионни станции в полза на Omroerorganisaties.

27. Следователно, забрана за реклама, като тази, съдържаща се в Kabelregeling води до ограничения на свободното предоставяне на услуги в нарушение на член 59 от Договора.

Относно забраната за поставяне на субтитри

28. Правителството на Нидерландия твърди по същество, че както е ясно от мотивите на Kabelregeling, забраната за поставяне на субтитри има за цел единствено да предотврати заобикаляне на забраната за реклама. Това се получава по-специално, когато чуждестранна програма със субтитри на нидерландски език съдържа реклами, какъвто обикновено е случаят с търговска програма. Според мотивите на Kabelregeling, такава реклама следва да бъде разглеждана като насочена специално за публиката в Нидерландия по силата на факта, че въпросната програма има субтитри. Правителството на Нидерландия признава, че Omroepwet не съдържа забрана за поставяне на субтитри по отношение на Omroeporganisaties, но посочва, че на практика според правилата, регулиращи достъпа до нидерландската радио-телевизионна система, тези организации не могат да излъчват програми без субтитри, освен ако тези програми не съдържат реклами.

29. В това отношение е достатъчно да се констатира, че забраната за поставяне на субтитри, наложена на радио-телевизионните организации в другите държави-членки, просто има за цел да допълни забраната за реклама, която, както е видно от съображенията, изложени по-горе, води до ограничения на свободното предоставяне на услуги в нарушение на член 59 от Договора.

30. Следователно, забрана за поставяне на субтитри, като тази, съдържаща се в Kabelregeling, води до ограничения на свободното предоставяне на услуги в нарушение на член 59 от Договора.

в) Относно възможността за обосноваване на ограничения, като разглежданите ограничения на свободното предоставяне на услуги

31. Като прави предположение, че национални правила, като разглежданите по делото, не са дискриминационни, националният съд пита с шестия си въпрос, дали те трябва да бъдат обосновани със съображения за обществен интерес и да са пропорционални на целите, които са предназначени да постигнат. Със своя седми и осми въпрос той пита по-нататък, дали такива съображения биха могли да бъдат свързани с културната политика или с политика, имаща за цел борбата с нелоялната конкуренция.

32. Уместно е да се посочи на първо място, че национални правила, които не се прилагат към услугите без оглед на техния произход, и които следователно са дискриминационни, са съвместими с правото на Общността, само ако те могат да попаднат в обхвата на изрична дерогация.

33. Единственото изключение, което може да бъде разгледано в случай като настоящия, е това, предвидено в член 56 от Договора, към който препраща член 66, по силата на който националните разпоредби, предвиждащи специално третиране на чуждите граждани, се освобождават от прилагане на член 59 от Договора, ако те са оправдани от съображения за обществен ред.

34. Трябва да бъде посочено, че икономически цели, като гарантиране на национална публична фондация на всички приходи от реклама, насочено специално към публиката във въпросната държава-членка, не могат да представляват съображения за обществен ред по смисъла на член 56 от Договора.

35. Независимо от това, нидерландското правителство е посочило в окончателния анализ, че забраните за реклама и поставяне на субтитри имат нетърговска цел, а именно – запазване на нетърговския и следователно плуралистичния характер на нидерландската радио-телевизионна система. Постъпленията на STER отиват за финансиране на субсидиите, които държавата плаща на Omroeporganisaties с цел те да запазят своя нетърговски характер. Нидерландското правителство поддържа тезата, че плуралистична радио-телевизионна система е постижима, само ако Omroeporganisaties имат нетърговски характер.

36. В това отношение е достатъчно да бъде посочено, че мерките, предприети по силата на този член, не могат да бъдат непропорционални на желаната цел. Като изключение от основния принцип на Договора, член 56 трябва да бъде тълкуван по начин, който ограничава неговото действие до това, което е необходимо за защита на интересите, които той цели да опази.

37. Самото нидерландско правителство признава, че съществуват по-малко ограничителни и недискриминационни начини за постигане на желаните цели. Например, на радио-телевизионните организации, установени в другите държави-членки, би могло да се предостави избор между спазване на обективни ограничения върху излъчването на реклами, като забрана за реклама на определени стоки или в определени дни и ограничаване на продължителността или честотата на рекламите – ограничения, които са наложени също така на националните радио-телевизионни организации – или, ако те не желаят да спазват такива ограничения, да не излъчват реклами, насочени специално към публиката в Нидерландия.

38. В тази връзка следва да бъде посочено, че както Съдът е постановил в своето Решение от 18 май 1980 г. (по дело *Debauve*, 52/79 г., *Recueil*, стр. 833), при липсата на хармонизиране на националните правила, приложими към излъчването на радио и телевизия, всяка държава-членка е компетентна да регулира, ограничава или дори изцяло да забранява телевизионните реклами на своята територия от съображения за обществен интерес, при условие че тя третира всички услуги в тази област по идентичен начин, независимо от техния произход или националност, или мястото на установяване на лицата, които ги предоставят.

39. Следователно трябва да бъде постановено, че забрани за реклама и поставяне на субтитри, като тези, съдържащи се в *Kabelregeling* не могат да бъдат обосновани със съображения за обществен ред съгласно член 56 от Договора.

г) Относно общите принципи на правото на Общността и основните права, признати от правото на Общността

40. С деветия си въпрос националният съд пита по същество, дали принципът на пропорционалността и правото на свобода на изразяване, гарантирани с член 10 от Европейската конвенция за правата на човека, сами по себе си налагат задължения на

държавите-членки, независимо от приложимостта на разпоредбите на правото на Общността.

41. От отговорите, дадени на предходните въпроси, се разбира, че забрани за реклама и поставяне на субтитри, като тези, съдържащи се в Kabelregeling, са несъвместими с разпоредбите на членове 59 и последващи от Договора. Тъй като националният съд може да реши спора, висящ пред него само благодарение на тези отговори, деветият въпрос е безпредметен.

По съдебните разноски

42. Разноските, направени от германското и френското правителство и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните в споровете по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнесе по въпросите, поставени от Gerechtshof, Хага, с Определение от 18 ноември 1985 г., реши:

1. Разпространението от оператори на кабелни мрежи, установени в държава-членка, на телевизионни програми, доставяни от радио-телевизионни дружества, установени в други държави-членки, и съдържащи, реклами, конкретно насочени към публиката в държавата-членка, в която програмите се получават, съдържа редица услуги по смисъла на членове 59 и 60 от Договора.

2. Забраните за реклама и поставяне на субтитри като тези, съдържащи се в Kabelregeling, представляват ограничения на свободното предоставяне на услуги в нарушение на член 59 от Договора.

3. Тези забрани не могат да бъдат обосновани със съображения за обществен ред съгласно член 56 от Договора съгласно член 56 от Договора.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 26 април 1988 година.